

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SO Ewa Rusin SO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz R. R. przedstawiciela Naczelnika (...) we W.,

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2018 roku

sprawy

1. **J. C.**

syna S. i H. z domu C.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 65 § 1 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks,

2. **K. K.**

syna W. i H. z domu K.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego z art. 65 § 1 kks w związku z art. 9 § 2 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 1 kks w związku z art. 18 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 grudnia 2017 roku, sygnatura akt II K 14/15

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. C. i K. K., a na podstawie art. 435 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks także wobec oskarżonych D. M., K. H. i W. G. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk i art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks umarza postępowanie w zakresie czynów przypisanych oskarżonym w punktach I i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku;

II. stwierdza, iż koszty procesu zaistniałe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 233/18

UZASADNIENIE

Urząd Celny w W. wniósł akt oskarżenia przeciwko:

1) **J. C.**

oskarżając go o to, że w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co narazili na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

2) **K. H.**

oskarżając go o to, że w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co narazili na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

3) **W. G.**

oskarżając go o to, że w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co narazili na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

4) **D. M. (M.)**

oskarżając go o to, że do 16 lipca 2014 roku pomagał w ukryciu, w wynajętych przez siebie pomieszczeniach magazynowych według najmu z 23 czerwca 2014 roku, w Ś. przy ul. (...), towarów akcyzowych w postaci: tytoniu do palenia o masie 92 kilogramów, suszu tytoniowego o masie 2734 kilogramów i papierosów w ilości 390 600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

5) **K. K.**

oskarżając go o to, że do 16 lipca 2014 roku pomagał w przechowywaniu oraz w ukryciu, w wynajętych pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towarów akcyzowych w postaci: tytoniu do palenia o masie 92 kilogramów, suszu tytoniowego o masie 2734 kilogramów i papierosów w ilości 390 600 sztuk, nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 kodeksu karnego.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2017 roku (sygnatura akt II K 14/15) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. oskarżonych **J. C., K. K. i D. M.** uznał za winnych tego, że w nieustalonym okresie do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu, bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkty tytoniowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92 kg, suszu tytoniowego o masie 2734 kg oraz 390.600 sztuk papierosów o łącznej wartości 1.422.859,07 zł,

tj. popełnienia występku z art. 12a § 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U.2017.206 j.t.) i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył im następujące kary:

- **J. C.** karę roku pozbawienia wolności,

- **K. K.** karę roku pozbawienia wolności,

- **D. M.** karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie I części rozstrzygającej wyroku oskarżonemu **J. C. i K. K.** warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych **J. C. i K. K.** grzywnę w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. oskarżonych **K. H. i W. G.** uznał za winnych tego, że w okresie od dnia 23 czerwca 2014 roku do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkt tytoniowy w postaci suszu tytoniowego o masie nie mniejszej niż 200 kg o łącznej wartości 82.562 zł,

tj. popełnienia występku z art. 12a § 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U.2017.206 j.t.) i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył im następujące kary:

-**K.H.**karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

- **W. G.** karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, zaliczając wydatki poniesione w toku postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony J. C., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania tj. naruszenie art. 4, 5, 7 k.p.k. poprzez niedążenie Sądu Rejonowego do wyjaśnienia wszystkich, najistotniejszych kwestii sprawy, zinterpretowanie wszystkich okoliczności na niekorzyść oskarżonego i dokonanie ustaleń w sposób dowolny i przekraczający zasadę swobodnej oceny dowodów,

a w konsekwencji

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, iż J. C. wspólnie i w porozumieniu z K. K. i D. M. wytworzył produkty tytoniowe – mimo że nie pozwalał na to zebrany w sprawie materiał dowodowy;

zarzucił także, mimo że zarzut ten jest hipotetyczny, iż nie do przyjęcia jest w przypadku (którego nawet nie dopuszcza) uznania go za winnego, orzeczenie tak wysokiej grzywny – byłoby sprzeczne z przypisami albowiem nie jest i nie był osobą prowadzącą działalność gospodarczą, nie działał w warunkach konieczności opłacania akcyzy, nikt nie określił choćby w warunkach art. 23 k.k.s. (bo przecież z tego kodeksu miał zarzut) oraz 33 k.k. jakie są jego dochody, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe – czyżby od razu, z góry wskazano, że nieuchronnie będzie zastosowany art. 186 k.k.s – zwłaszcza, że nikt nie udowodnił mu nie tylko winy głównej, ale i tego by działał w celu osiągnięcia korzyści materialnej lub korzyść majątkową osiągnął.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony K. K., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

a) naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez naruszenie jego podstawowych praw obywatelskich tj. prawa do obrony – wynikające z niepowiadomienia go o następnym terminie rozprawy, w konsekwencji, czego nie mógł złożyć wniosku dowodowego o konfrontację go ze świadkiem K. G., na podstawie zeznań którego przyjęto jego winę – a przecież niezależnie od kwestii formalnych – jego obecność była konieczna dla dobra sprawy;

b) oddalenie jego wniosku o w/w konfrontację, w sytuacji gdy był to koronny dowód w sprawie, a jednocześnie, gdy stan zdrowia świadka od przesłuchania którego Sąd bezpodstawnie odstąpił, nie był taki, by przeprowadzenie takiego dowodu nie było możliwe;

c) oddalenie tego wniosku dopiero przy odczytaniu wyroku, co było jasnym sygnałem, że Sądowi nie chodziło w ogóle o ujawnienie prawdy, lecz zakończenie sprawy;

d) uznano go winnym czynu – kompletnie poza zarzutem. Zarzucono mu pomoc w przechowywaniu i ukryciu tytoniu, a uznano winnym – wytwarzania produktów tytoniowych – co wykraczało poza zarzut, nie mówiąc już o tym, że w żaden sposób nie zostało wykazane i udokumentowane.

Sąd nie zmienił więc opisu czynu w zarzucie – Sąd bez podstawy uznał go winnym innego czynu (o którym go nawet nie podejrzewano);

e) zasądzono od niego 12.500 zł grzywny – mimo że nigdy nie prowadził akcyzowej działalności gospodarczej, a także nikt nigdy nie zainteresował się jego sytuacją rodzinną, finansową, także i tym czy działalność taką prowadził, czy osiągnął z tego tytułu zyski i czy miał jakiegokolwiek możliwości by je spłacić.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie tego orzeczenia z powodu jego m.in. bezwzględnej nieważności i o oddanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia odniosła ten skutek, iż koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych J. C. i K. K., a na podstawie art. 435 kpk w zw. z art. 113§1 kks także wobec oskarżonych D. M., K.H. i W. G. i na podstawie art. 17§1 pkt 9 kpk i art. 414§1 kpk w zw. z art. 113§1 kks umorzenia postępowania w zakresie czynów przypisanych oskarżonym w punktach I i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku.

Niewątpliwie trafnie sąd I instancji uznał, iż oskarżonym nie sposób przypisać czynów z art.65§1 kks, co też szczegółowo argumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.1152-1153) i sąd odwoławczy w pełni argumentację tę podziela, a i oskarżyciel publiczny jej nie zakwestionował.

Wyrokując w sprawie sąd rejonowy przekroczył jednak granice aktu oskarżenia i naruszył zasadę skargowości wychodząc poza ramy skargi (art.399§1 kpk w zw. z art.113§1 kks), co w efekcie doprowadziło do skazania oskarżonych za czyny, których im nie zarzucono.

Zaznaczenia wymaga, iż jak wskazuje się o tym, czy sąd "utrzymał się" w wyroku skazującym w granicach skargi decyduje ostatecznie tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Zakres znaczeniowy terminu "zdarzenie historyczne" jest przy tym stosunkowo szeroki i obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne, w którego przebiegu oskarżyciel dopatruje się przestępstwa. Zdarzenie historyczne to pojęcie o szerszym znaczeniu aniżeli pojęcie "czynu" oskarżonego, polegającego na jego konkretnym działaniu lub zaniechaniu. Sąd zatem może inaczej pod względem faktycznym w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela, w szczególności zawartymi w akcie oskarżenia dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną łagodniejszą lub surowszą kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela. Identyczność czynu jest wyłączona, jeśli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego. Odwołanie się do rozsądnej życiowej oceny zdaje się świadczyć o niemożności stworzenia uniwersalnej i niezawodnej metody badania tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego. Pomocniczo można w tym zakresie stosować tzw. test powtórnego oskarżenia, sprowadzający się do odpowiedzi na pytanie czy w przypadku uznania, że czyn przypisany wychodziłby poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela, możliwe będzie ponowne oskarżenie tej samej osoby o ten "nowy" czyn. Test ten jednak także nie ma charakteru uniwersalnego i nie pozwala na każdorazowe kategoryczne rozstrzygnięcia. Tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego badana być powinna indywidualnie, w odniesieniu do konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, z odwołaniem do pojęcia zdarzenia historycznego i jego granic oraz do rozsądnej życiowej oceny, nie tylko przy tym sądu i stron czy uczestników postępowania, ale i hipotetycznego postronnego obserwatora procesu. Tożsamość (identyczność) czynu będzie przy tym wyłączona w przypadku różności podmiotów czynu, różności dóbr prawnych naruszonych czynem i, co silnie zaakcentowały sądy obu instancji w tej sprawie, w przypadku różnicy co do osoby pokrzywdzonego. Ta ostatnia różnica będzie jednak wykluczać tożsamość czynu tylko w przypadku, gdy łączyć się będzie z ustaleniem także innych różnic, na przykład co do miejsca zdarzenia, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu. Różnica w ustaleniach osoby pokrzywdzonego nie zawsze zatem wyklucza tożsamość czynu (tak też argumentowano w wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku, sygn. akt III KK 366/10, a sąd odwoławczy argumentację tę podziela).

W sprawie niniejszej stwierdzić należy, iż nie można mówić o tożsamości zdarzenia historycznego zarzucanego w akcie oskarżenia J. C., K. K., D. M., K.H., W. G. ze zdarzeniem (a w efekcie czynem) przypisanym wymienionym oskarżonym w wyroku.

We wniesionym do Sądu Rejonowego w Świdnicy akcie oskarżenia - zatwierdzonym przez prokuratora - Urząd Celny w W., oskarżył: J. C. o to, że w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, K.H. o to, że: w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł, W. G. o to, że: w dniu 16 lipca 2014 roku przechowywał w pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...) towary akcyzowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92,0 kg, susz tytoniowy o masie 2734 kg i papierosy w ilości 390600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119,00 zł tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, D. M. o to, że do 16 lipca 2014 roku pomagał w ukryciu, w wynajętych przez siebie pomieszczeniach magazynowych według umowy najmu z 23 czerwca 2014 roku, w Ś. przy ul. (...), towarów akcyzowych w postaci: tytoniu do palenia o masie 92 kg, suszu tytoniowego o masie 2734 kilogramów i papierosów w ilości 390 600 sztuk, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119 zł tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65§1 kks w zw. z art. 9§2 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, K. K. o to, że do 16 lipca 2014 roku pomagał w przechowywaniu oraz w ukryciu, w wynajętych pomieszczeniach magazynowych w Ś. przy ul. (...), towarów akcyzowych w postaci: tytoniu do palenia o masie 92 kilogramów, suszu tytoniowego o masie 2734 kilogramów i papierosów w ilości 390 600 sztuk,

nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 1 617 119 zł tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65§1 kks w zw. z art. 9§2 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 18§3 kk.

W pkt I części dyspozytywnej wydanego wyroku sąd rejonowy przypisał oskarżonym J. C., K. K. i D. M. popełnienie występku mającego polegać na tym, że w nieustalonym okresie do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu, bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkty tytoniowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92 kg, suszu tytoniowego o masie 2734 kg oraz 390.600 sztuk papierosów o łącznej wartości 1.422.859,07 zł tj. popełnienia występku z art. 12a§2 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U.2017.206 j.t), a w pkt IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oskarżonych K.H.i W. G. uznano za winnych tego, że w okresie od dnia 23 czerwca 2014 roku do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkt tytoniowy w postaci suszu tytoniowego o masie nie mniejszej niż 200 kg o łącznej wartości 82.562 zł tj. popełnienie występku z art. 12a§1 Ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U.2017.206 j.t).

Poddając analizie opisane powyżej " zdarzenia" stwierdzić należy, iż są to zupełnie różne zdarzenia historyczne zarówno pod względem treści czynności sprawczych jak i ram czasowych, a zatem zupełnie różne czyny zabronione. Oskarżonym zarzucono przechowywanie tytoniu (w trzech przypadkach) oraz pomoc w ukryciu i pomoc w przechowywaniu tytoniu. Przypisane zatem wytwarzanie produktów tytoniowych w żaden sposób nie pokrywa się z treścią znamion czynów zarzuconych. Jedynie bliskie treściowo pozostaje „przechowywanie”, jednak nie jest to „bliskość” prowadząca do pokrywania się treści czynności sprawczych, skoro możliwym jest wytwarzanie czegoś przez konkretną osobę, której dziełem nie jest przechowywanie wytworzonych rzeczy.

Zwrócić nadto należy uwagę, iż przypisane oskarżonym w zaskarżonym wyroku występki z art. 12a Ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, zawierają znamię kwalifikujące – które zostało wskazane w opisie przypisanych oskarżonym w wydanym wyroku czynów – „... bez wymaganego wpisu do rejestrów, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2..” takiego zaś znamienia w ogóle nie zawiera art. 65 kks, a którego popełnienie zarzucono oskarżonym. Nie można ponadto pominąć także kwestii, iż znacznie zmodyfikowane zostały ramy czasowe przypisanych oskarżonym w wydanym wyroku czynów. Już z tych chociażby względów uznać należy, iż przypisując w niniejszej sprawie oskarżonym J. C., K. K. i D. M. w pkt. I części dyspozytywnej wyroku popełnienie czynu z art. 12a§2 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, a w pkt IV części dyspozytywnej wyroku oskarżonym K. H. i W. G. czynu z art.12a§1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych sąd rejonowy przekroczył granice oskarżenia. Niezależnie od powyższego stosownie do treści art. 399§1 kpk jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony. Procedując sąd I instancji zaniechał uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, do czego był zobowiązany zgodnie z treścią art. 399§1 kpk, powyższe stanowiło istotne uchybienie procesowe, co jednak w efekcie nie miało wpływu na treść wyroku sądu odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie w zakresie skazania, które nastąpiło niewątpliwie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela. Zgodnie z treścią art. 45§1 kpk oskarżycielem publicznym przed wszystkimi sądami jest prokurator, §1a art. 45 kpk stanowi zaś, iż w wypadkach określonych w ustawie czynności procesowe wykonuje prokurator bezpośrednio przełożony lub prokurator nadrzędny. Stosownie natomiast do §2 art. 45 kpk Inny organ państwowy może być oskarżycielem publicznym z mocy szczególnych przepisów ustawy, określających zakres jego działania. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż jak zaznacza się uprawnienia nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych (§ 2) różnią się od siebie, a źródłem ich kompetencji są poszczególne akty normatywne określające zakres ich zadań. Oskarżyciele publiczni działający na mocy ustaw szczególnych mają prawo do występowania w całym procesie, tj. przed sądem zarówno pierwszej, jak i drugiej instancji, i mają prawo zaskarżać wyrok sądu pierwszej instancji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, iż akt oskarżenia, zatwierdzony przez prokuratora wniósł Urząd Celný w W. oskarżając: J. C. o czyn z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 kks, K. H. o czyn z

art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, W. G. o czyn z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks, D. M. o czyn z art. 65§1 kks w zw. z art. 9§2 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks i K. K. o czyn z art. 65§1 kks w zw. z art. 9§2 kks w zw. z art. 37§1 pkt 1 kks w zw. z art. 18§3 kks. Zaskarżonym wyrokiem, jak już wskazano powyżej, przypisano oskarżonym J. C., K. K. i D. M. popełnienie występku mającego polegać na tym, że w nieustalonym okresie do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu, bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkty tytoniowe w postaci tytoniu do palenia o masie 92 kg, suszu tytoniowego o masie 2734 kg oraz 390.600 sztuk papierosów o łącznej wartości 1.422.859,07 zł tj. popełnienia występku z art. 12a§2 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, zaś oskarżonych K.H.i W. G. uznano za winnych tego, że w okresie od dnia 23 czerwca 2014 roku do dnia 16 lipca 2014 roku w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi bez wymaganego wpisu do rejestru producentów tytoniowych wytwarzali produkt tytoniowy w postaci suszu tytoniowego o masie nie mniejszej niż 200 kg o łącznej wartości 82.562 zł tj. popełnienie występku z art. 12a§1 Ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga jednakże, iż Urząd Celny - we wskazanym zakresie tj. czynu z art. 12a ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych - nie jest oskarżycielem publicznym działającym na mocy ustaw szczególnych, bowiem nie mamy tu do czynienia z przestępstwem skarbowym czy wykroczeniem skarbowym, a zatem nie ma też zastosowania art.155 kks regulujący uprawnienie finansowego organu postępowania przygotowawczego w zakresie wnoszenia i popierania aktu oskarżenia, a również ujawnienie opisanego przestępstwa nie mieści się w ramach kontroli celnej, co statuowałoby kompetencje organu celnego jako organu postępowania przygotowawczego. Co za tym idzie w sprawach o przestępstwa z art.12a cytowanej powyżej ustawy postępowanie przygotowawcze winien prowadzić prokurator, który również miał uprawnienie do występowania przed sądami.

Stwierdzić zatem należy, że sąd I instancji skazując oskarżonych: J. C., K. K. i D. M. w punkcie I części wstępnej wyroku za popełnienie występku z art. 12a§2 Ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, a w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku skazując K.H.i W. G. za przestępstwo z art. 12a§1 Ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, uczynił to mimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Zaakcentować przy tym należy, iż uchybienie to dotyczy czynów przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku - co do czynów zarzucanych w akcie oskarżenia poddany kontroli instancyjnej wyrok nie zawiera w istocie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Analizując niniejszą sprawę nie można przy tym nie zauważyć, iż środki odwoławcze wniesione zostały jedynie na korzyść oskarżonych J. C. i K. K., a wyrok nie został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść oskarżonych. Z tych też względów sąd odwoławczy nie mógł uchylić zaskarżonego wyroku i przekazać sprawy do ponownego rozpoznania do ponownego rozpoznania, bowiem w takiej konfiguracji zaskarżenia wyroku nie byłoby możliwe orzekanie co do czynów z art.65§1 kks skoro oskarżyciel publiczny zaakceptował zaskarżony wyrok (eliminujący znamiona tego przestępstwa) mimo rażącego naruszenia art.399 kpk i braku kompetencji finansowego organu postępowania przygotowawczego do prowadzenia postępowania o czyny w efekcie przypisane oskarżonym.

Uwzględniając treść art. 436 kpk sąd odwoławczy uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do pozostałych zarzutów zamieszczonych w środkach odwoławczych oskarżonych J. C. i K. K. uznając, że ustalenie opisanych wyżej naruszeń prawa procesowego było wystarczające do stwierdzenia konieczności wydania orzeczenia odwoławczego o charakterze kasatoryjnym i na podstawie art. 17§1 pkt 9 kpk i art. 414§1 kpk w zw. z art. 113§1 kks umorzenia postępowania w zakresie czynów przypisanych oskarżonym J. C., K. K., D. M., K. H.i W. G. w punktach I i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku, przy czym podstawą uchylenia wyroku i umorzenia postępowania, co do oskarżonych D. M., K. H.i W. G. był również art. 435 kpk w zw. z art. 113§1 kks - bez wątpienia bowiem te same względy, które legły u podstaw uchylenia wyroku co do oskarżonych J. C. i K. K., którzy zaskarżyli wyrok sądu rejonowego, przemawiały za uchyleniem tego wyroku wobec oskarżonych D. M., K.H.i W. G., którzy wyroku nie zaskarżyli - i umorzeniem postępowania w zakresie czynów przypisanych oskarżonym w punktach I i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku.

O kosztach orzeczono w oparciu o treść art. 632 pkt 2 kpk.